

THIS GIRL

ZIJ IS HET Nederlandse editie

COLLEEN
HOOVER

#1 *NEW YORK TIMES*-BESTSELLERAUTEUR

Colleen Hoover

This girl

Zij is het – Nederlandse editie

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

1

De huwelijksreis

Als ik elk romantisch gedicht, elk boek, elk liedje en elke film die ik ooit gelezen, gehoord of gezien heb zou nemen, daar alle adembenevende momenten uit zou halen en die op een of andere manier bij elkaar in een flesje zou stoppen, zouden ze verbleken in vergelijking met dit moment. Dit moment is nergens mee te vergelijken.

Ze ligt op haar zij tegenover me, haar elleboog onder haar hoofd, de hand van haar andere arm streelt de rug van mijn hand die tussen ons in op het bed ligt. Haar haar ligt gespreid over het kussen, over haar schouder en langs haar nek. Ze staart naar haar vingers terwijl die rondjes over mijn hand bewegen. Ik ken haar nu bijna twee jaar en ik heb haar nog nooit zo tevreden gezien. Ze draagt niet langer in haar eentje de last die de afgelopen twee jaar haar leven was, en dat is te zien. Het is bijna alsof op het moment dat we gisteren 'ja' zeiden, alle tegenslagen en pijn die we los van elkaar hadden, werden samengevoegd, waardoor ons verleden lichter en gemakkelijker te dragen werd. Vanaf nu kan ik dat voor haar doen. Als er nog meer ellende komt, kan ik die vóór haar dragen. Dat is alles wat ik voor dit meisje heb willen doen vanaf het moment dat ik haar voor het eerst zag.

Ze kijkt naar me op en glimlacht, lacht dan en begraaft haar gezicht in het kussen.

Ik buig me over haar heen en kus haar in haar nek. 'Wat is er zo grappig?'

Ze tilt haar gezicht van het kussen – haar wangen hebben een dieprode kleur. Ze schudt haar hoofd en lacht. ‘Wij,’ zegt ze. ‘Het is pas vierentwintig uur geleden en ik ben nu de tel al kwijt.’

Ik kus haar vuurrode wang en lach. ‘Ik ben klaar met tellen, Lake. Ik ben voor de rest van mijn leven klaar met naar iets aftellen.’ Ik sla mijn arm om haar middel en trek haar boven op me. Als ze voorover leunt om me te kussen, valt haar haar tussen ons in. Ik reik naar het nachtkastje en pak haar elastiekje, draai haar haar in een knot achter op haar hoofd en zet het vast. ‘Zo,’ zeg ik, terwijl ik haar gezicht weer naar het mijne trek. ‘Beter.’

Ze wilde per se de badjassen hebben, maar we hebben ze niet één keer gebruikt. Haar lelijke shirt ligt al op de grond sinds ik het daar gisteravond neergooide. Het is onnodig te zeggen dat dit de beste vierentwintig uur van mijn leven zijn geweest.

Ze kust mijn kaak en trekt een spoor met haar lippen tot aan mijn oor. ‘Heb je trek?’ fluistert ze.

‘Niet in eten.’

Ze trekt zich terug en grijnst. ‘We hebben nog vierentwintig uur te gaan, hoor. Als je me wilt bijhouden moet je je energie aanvullen. Trouwens, we hebben op de een of andere manier de lunch vandaag gemist.’ Ze rolt van me af, reikt in het nachtkastje en haalt het room-servicemenu tevoorschijn.

‘Geen hamburgers,’ zeg ik.

Ze rolt met haar ogen en lacht. ‘Daar kom je echt nooit meer overheen.’ Ze bladert door het menu, houdt het omhoog en wijst er met haar vinger naar. ‘Wat dacht je van beef Wellington? Dat heb ik altijd al eens willen proberen.’

‘Klinkt goed,’ zeg ik, en ik kruip stiekem dichterbij haar toe. Ze pakt de telefoon om roomservice te bellen. De hele tijd dat ze aan de telefoon is kus ik haar rug op en neer, en dwing ik haar haar lach in te houden, terwijl zij zich groot probeert te houden en de bestelling doet. Als ze de telefoon ophangt, laat ze zich onder me glijden en trekt de dekens over ons heen.

‘Je hebt twintig minuten,’ fluistert ze. ‘Denk je dat je dat aankunt?’
‘Ik heb er maar tien nodig.’

De beef Wellington stelde niet teleur. Het enige probleem dat we nu hebben, is dat we te volgepropt en te moe zijn om te bewegen. We hebben voor het eerst sinds ik haar over de drempel droeg de tv aangezet, dus ik denk dat je wel kunt zeggen dat het tijd is voor een minimaal twee uur durende pauze. Onze benen liggen in elkaar verstrengeld en haar hoofd ligt op mijn borst. Met mijn ene hand strijk ik door haar haar en met mijn andere hand streel ik haar pols. Op de een of andere manier zijn simpele dingen zoals in bed tv-kijken euforisch geworden als we zo in elkaar verstrengeld zijn.

‘Will?’ Ze trekt zich op op haar elleboog en kijkt me aan. ‘Mag ik je iets vragen?’ Ze gaat met haar hand over mijn borst en legt hem dan boven op mijn hart.

‘Ik doe ongeveer twaalf rondjes per dag op de universiteitsbaan, plus twee keer per dag honderd sit-ups,’ zeg ik. Ze trekt een wenkbrauw op, dus ik wijs naar mijn buik. ‘Vroeg je niet naar mijn buikspieren?’

Ze lacht en geeft me een speelse stomp. ‘Nee, ik vroeg niet naar je búikspieren.’ Ze leunt voorover en kust me op mijn buik. ‘Maar ze zijn wel mooi.’

Ik streel haar wang en vang haar blik weer met de mijne. ‘Je mag me alles vragen, schat.’

Ze zucht en laat haar elleboog zakken, legt haar hoofd weer op het kussen en staart naar het plafond. ‘Voel je je weleens schuldig?’ zegt ze zachtjes. ‘Omdat we zo gelukkig zijn?’

Ik schuif dichterbij haar toe en leg mijn arm over haar buik. ‘Lake. Je hoeft je nooit schuldig te voelen. Dit is precies wat ze zouden willen.’

Ze kijkt me aan en dwingt zichzelf te glimlachen. ‘Ik weet dat ze dit voor mij zouden willen. Alleen... Ik weet het niet. Als ik alles wat er gebeurd is terug kon draaien, zou ik het in een oogwenk doen als ik hen daarmee terug kon krijgen. Maar dat zou betekenen dat ik jou nooit ontmoet zou hebben. Dus soms voel ik me schuldig omdat ik...’

Ik druk mijn vingers tegen haar lippen. ‘Ssst,’ zeg ik. ‘Zo moet je niet denken, Lake. Denk niet na over “Wat nou als”.’ Ik leun voorover en kus haar op haar voorhoofd. ‘Maar ik weet wat je bedoelt, als dat helpt. Het verandert niets als je erover blijft nadenken. Het is wat het is.’

Ze neemt haar hand in de mijne en verstrengelt onze vingers, brengt ze naar haar mond en kust de rug van mijn hand. ‘Mijn vader zou je geweldig gevonden hebben.’

‘Mijn moeder zou jóú geweldig gevonden hebben,’ zeg ik.

Ze glimlacht. ‘Nog één ding over het verleden, dan stop ik ermee.’ Ze kijkt me aan met een ondeugende grijns op haar gezicht. ‘Ik ben zo blij dat die trut van een Vaughn je gedumpt heeft.’

Ik lach. ‘Ongetwijfeld.’

Ze glimlacht en trekt haar vingers los uit de mijne. Ze draait zich naar me toe op het bed en kijkt me aan. Ik beweeg haar hand naar mijn mond en kus de binnenkant van haar handpalm. ‘Denk je dat je ooit met haar getrouwd zou zijn?’

Ik lach en rol met mijn ogen. ‘Serieus, Lake? Wil je hier echt nú over praten?’

Ze glimlacht schaaachtig naar me. ‘Ik ben gewoon nieuwsgierig. We hebben nog nooit echt over het verleden gepraat. Nu ik weet dat je bij mij blijft, vind ik het makkelijker om erover te praten. Bovendien zijn er veel dingen die ik van je wil weten,’ zegt ze. ‘Zoals hoe het voelde toen ze het op die manier met je uitmaakte.’

‘Dat is een vreemd iets om te willen horen tijdens je huwelijksreis.’

Ze haalt haar schouders op. ‘Ik wil gewoon alles van je weten. Ik heb je toekomst al, nu wil ik alles over je verleden weten. Trouwens,’ zegt ze grijnzend. ‘We hebben een paar uur te doden voordat je weer helemaal op krachten bent. Wat moeten we anders doen?’

Ik ben te uitgeput om me nu te bewegen en hoezeer ik ook probeer te doen alsof ik het niet aan het bijhouden ben, negen keer in vierentwintig uur moet een soort record zijn. Ik rol me op mijn buik, leg een kussen onder mijn kin en begin haar mijn verhaal te vertellen.

De breuk

‘Welterusten, Caulder.’ Ik knip het licht uit en hoop dat hij niet weer uit bed kruipt. Het is de derde nacht dat we met z’n tweetjes zijn. Hij was vannacht te bang om alleen te slapen, dus liet ik hem bij mij in bed slapen. Ik hoop niet dat het een gewoonte wordt, maar ik zou het volkomen begrijpen als het wel zo was.

Ik kan nog steeds niet bevatten wat er de afgelopen twee weken is gebeurd, laat staan de beslissingen die ik heb genomen. Ik hoop maar dat ik het juiste doe. Ik weet dat mijn ouders willen dat we samen zijn, maar ik denk niet dat ze het goedvinden dat ik mijn studiebeurs aan de kant zet om dat waar te maken.

Waarom blijf ik in de tegenwoordige tijd over ze praten?

Dit gaat echt aanpassen worden. Ik ga naar mijn slaapkamer en laat me op het bed vallen. Ik ben te uitgeput om de lamp uit te doen. Zodra ik mijn ogen sluit, wordt er zacht op mijn slaapkamerdeur getikt.

‘Caulder, het komt wel goed. Ga maar weer slapen,’ zeg ik, terwijl ik mezelf weer van het bed af sleur om hem over te halen terug naar zijn kamer te gaan. Hij heeft zeven jaar heel goed in zijn eentje geslapen; ik weet dat hij dat nog steeds kan.

‘Will?’ De deur gaat open en Vaughn komt binnen. Ik had geen idee dat ze vanavond zou komen, maar ik ben dankbaar dat ze er is. Ze lijkt precies te weten wanneer ik haar het hardst nodig heb. Ik loop naar haar toe en sluit de slaapkamerdeur, waarna ik mijn armen om haar heen sla.

‘Hé,’ zeg ik. ‘Wat doe je hier? Ik dacht dat je vandaag terug zou gaan naar de campus.’

Ze legt haar handen op mijn onderarmen en duwt me weg, terwijl ze op de meest zielige manier die ik ooit heb gezien naar me lacht. Ze loopt naar mijn bed en gaat zitten, waarbij ze oogcontact de hele tijd vermijdt. ‘We moeten praten.’

De blik op haar gezicht laat een rilling over mijn rug lopen. Ik heb

haar nog nooit zo radeloos zien kijken. Ik ga onmiddellijk naast haar op het bed zitten, breng haar hand naar mijn mond en kus hem. 'Wat is er aan de hand? Gaat het wel?' Ik strijk een losse haarlok achter haar oor, net als de tranen beginnen te stromen. Ik sla mijn armen om haar heen en trek haar tegen mijn borst aan. 'Vaughn, wat is er aan de hand? Zeg het maar.'

Ze zegt niets. Ze blijft huilen, dus geef ik haar even de tijd. Soms moeten meisjes gewoon huilen. Als de tranen eindelijk minder beginnen te worden, gaat ze weer rechtop zitten en pakt mijn handen, maar kijkt me nog steeds niet in mijn ogen.

'Will... ' Ze wacht even. De manier waarop ze mijn naam zegt, de toon van haar stem... Een steek van paniek gaat rechtstreeks naar mijn hart. Ze kijkt naar me op, maar krijgt het niet voor elkaar me aan te blijven kijken, dus draait ze zich om.

'Vaughn?' Ik zeg het aarzelend, in de hoop dat ik het verkeerd interpreteer. Ik leg mijn hand onder haar kin en trek haar blik weer mijn kant op. De angst in mijn stem is duidelijk te horen als ik praat. 'Wat doe je, Vaughn?'

Ze lijkt bijna opgelucht dat ik haar bedoelingen doorheb. Ze schudt haar hoofd. 'Het spijt me, Will. Het spijt me zo erg. Ik kan dit gewoon niet meer.'

Haar woorden raken me als een baksteen. Dit? Ze kan dit niet meer? Sinds wanneer zijn wij een 'dit' geworden? Ik reageer niet. Wat moet ik daarop zeggen?

Ze voelt aan de verandering in mijn houding hoe geschokt ik ben, dus ze knijpt in mijn handen en fluistert het nog eens. 'Het spijt me zo.'

Ik trek me terug en sta op, terwijl ik me van haar wegdraai. Ik haal mijn handen door mijn haar en haal diep adem. De woede die zich in me opbouwt gaat plotseling gepaard met tranen waarvan ik niet wil dat zij ze ziet.

'Ik had dit allemaal niet verwacht, Will. Ik ben te jong om iemands moeder te zijn. Ik ben niet klaar voor dit soort verantwoordelijkheden.'

Ze doet dit echt. Ze maakt het echt uit. Twee weken na de dood

van mijn ouders breekt ze mijn hart helemaal opnieuw? Wie dóét zo iets nou? Ze denkt niet goed na. Het is gewoon de shock... Dat is alles. Ik draai me om en kijk haar aan, het kan me niet schelen dat ze ziet hoezeer dit me raakt.

‘Ik had dit ook niet verwacht,’ zeg ik. ‘Het is goed, je bent gewoon bang.’ Ik ga weer naast haar op het bed zitten en trek haar naar me toe. ‘Ik vraag je niet om zijn moeder te zijn, Vaughn. Ik vraag je niet om wát dan ook te zijn.’ Ik grijp haar steviger vast en druk mijn lippen tegen haar voorhoofd; een actie die er onmiddellijk voor zorgt dat ze weer begint te huilen. ‘Doe dit niet,’ fluister ik in haar haar. ‘Doe me dit niet aan. Niet nu.’

Ze draait haar hoofd van me weg. ‘Als ik dit nu niet doe, lukt het me nooit meer.’

Ze staat op en probeert weg te lopen, maar ik trek haar weer naar me toe. Ik sla mijn armen om haar middel en druk mijn hoofd tegen haar buik.

‘Alsjeblíeft.’

Ze strijkt met haar handen door mijn haar en langs mijn nek naar beneden, buigt zich naar voren en kust de bovenkant van mijn hoofd. ‘Ik voel me afschuwelijk, Will,’ fluistert ze. ‘Afschúwelijk. Maar ik ga geen leven leiden waar ik niet klaar voor ben, alleen maar omdat ik medelijden met je heb.’

Ik druk mijn voorhoofd tegen haar shirt en sluit mijn ogen, haar woorden in me opnemend. Ze heeft médelijden met me?

Ik laat haar los en duw tegen haar buik. Zij laat haar handen zakken en doet een stap achteruit. Ik sta op en loop naar de slaapkamerdeur, houd hem open, ten teken dat ze moet vertrekken. ‘Het laatste wat ik wil is jouw medelijden,’ zeg ik, terwijl ik in haar ogen kijk.

‘Will, niet doen,’ smeekt ze. ‘Wees alsjeblieft niet boos op me.’ Ze kijkt naar me op met tranen in haar ogen. Als ze huilt, krijgen haar ogen een diepe, donkere kleur blauw. Ik zei altijd tegen haar dat ze precies dezelfde kleur hadden als de zee. Als ik nu in haar ogen kijk, krijg ik bijna een hekel aan de zee.

Ik draai me van haar weg en pak beide kanten van de deur vast, mijn hoofd tegen het hout drukkend. Ik sluit mijn ogen en probeer het in te houden. Het voelt alsof de druk, de stress, de emoties die zich de afgelopen twee weken hebben opgebouwd... Het voelt alsof ik ga ontploffen.

Ze legt zacht haar hand op mijn schouder in een poging me te troosten. Ik duw de hand weg en draai me weer naar haar toe. 'Twee weken, Vaughn!' schreeuw ik. Ik realiseer me hoe luidruchtig ik ben, dus ga ik zachter praten en zet een stap dichterbij haar toe. 'Ze zijn pas twee weken dood! Hoe kun je nu aan jezelf denken?'

Ze loopt langs me door de deuropening naar de woonkamer. Ik volg haar terwijl ze haar tas van de bank pakt en naar de voordeur loopt. Ze opent de deur en draait zich naar me toe voordat ze weggaat. 'Op een dag zul je me hiervoor bedanken, Will. Ik weet dat het nu niet zo lijkt, maar op een dag weet je dat ik het beste met ons voorheb.'

Ze draait zich om en ik roep haar na: 'Wat het beste voor jónu is, Vaughn! Je doet wat het beste voor jónu is!'

Zodra de deur achter haar dichtvalt, stort ik in. Ik haast me terug naar mijn slaapkamer en sla de deur dicht, draai me dan om en mep er steeds harder tegenaan. Wanneer ik mijn hand niet meer voel knijp ik mijn ogen dicht en druk mijn voorhoofd tegen de deur. Ik heb de afgelopen twee weken zoveel te verwerken gehad dat ik niet weet hoe ik dit óók nog moet verwerken.

Wat is er in godsnaam met mijn leven gebeurd?

Ik loop uiteindelijk terug naar het bed en ga met mijn ellebogen op mijn knieën zitten, mijn hoofd in mijn handen. Mijn vader en moeder glimlachen naar me vanuit het glazen fotolijstje op mijn nachtkastje en kijken toe hoe ik doordraai. Ze kijken toe hoe het toppunt van alles wat er de afgelopen twee weken is gebeurd, me langzaam in stukken scheurt.

Waarom waren ze niet beter voorbereid op zoiets als dit? Waarom zouden ze het risico nemen mij achter te laten met al deze verantwoordelijkheden? Hun slechte voorbereiding heeft mij mijn studiebeurs

gekost, de liefde van mijn leven, en nu, heel misschien, mijn hele toekomst. Ik graai de foto van het nachtkastje en leg mijn duimen op hun foto. Met alle kracht die ik in me heb knijp ik tot het glas tussen mijn vingertoppen barst. Als het helemaal in stukken ligt – net als mijn leven – haal ik uit en gooi het zo hard als ik kan tegen de muur voor me. Het lijstje breekt in tweeën als het de muur raakt en het tapijt ligt bestrooid met glasscherven.

Ik wil net mijn lamp uitdoen als de deur van mijn slaapkamer weer opengaat.

‘Ga gewoon weg, Vaughn. Alsjeblieft.’

Ik kijk op en zie Caulder huilend in de deuropening staan. Hij ziet er doodsbang uit. Het is dezelfde blik die ik zo vaak heb gezien sinds het moment dat onze ouders stierven. Het is dezelfde blik die hij had toen ik hem in het ziekenhuis vaarwel knuffelde en hem liet vertrekken met mijn opa en oma. Het is dezelfde blik die mijn hart in tweeën scheurt elke keer als ik hem zie. Het is een blik die me onmiddellijk met beide benen op de grond zet.

Ik veeg mijn ogen af en vraag hem dichterbij te komen. Als hij dat doet, sla ik mijn armen om hem heen en trek hem op mijn schoot, omhels hem dan terwijl hij zachtjes tegen mijn shirt huult. Ik wieg hem heen en weer en streel zijn haar. Ik kus hem op zijn voorhoofd en trek hem dicht tegen me aan.

‘Hé vriendje, wil je vannacht weer bij mij slapen?’

2

De huwelijksreis

‘Wow,’ zegt Lake ongelovig. ‘Wat een egoïstisch kutwijf.’

‘Ja. Godzijdank,’ zeg ik. Ik klem mijn handen in elkaar achter mijn hoofd en kijk naar het plafond, precies zoals Lake ook op het bed ligt. ‘Het is grappig hoe de geschiedenis zich bijna herhaalt.’

‘Wat bedoel je?’

‘Denk er eens over na. Vaughn maakte het uit omdat ze niet bij me wilde zijn alleen omdat ze medelijden met me had. Jij maakte het uit omdat je dacht dat ik bij je was omdat ik medelijden met jóú had.’

‘Ik heb het niet met je uitgemaakt,’ zegt ze verdedigend.

Ik lach en ga rechtop op het bed zitten. ‘Je kunt me wat! Jouw exacte woorden waren: “Het kan me niet schelen of het dagen, of weken, of maanden duurt.” Dat is een break-up.’

‘Dat was het niet. Ik gaf je tijd om na te denken.’

‘Tijd die ik niet nodig had.’ Ik ga weer op mijn kussen liggen en kijk haar opnieuw aan. ‘Het voelde zeker als een break-up.’

‘Nou,’ zegt ze, terwijl ze me aankijkt. *‘Soms moeten twee mensen uit elkaar gaan om te beseffen hoeveel ze bij elkaar horen.’*

Ik pak haar hand, leg hem tussen ons in en streek de achterkant ervan met mijn duim. ‘Laten we nooit meer uit elkaar gaan,’ fluister ik.

Ze kijkt in mijn ogen. ‘Nooit.’

Er zit kwetsbaarheid in de manier waarop ze me zwijgend aankijkt. Haar blik glijdt over mijn gezicht en haar mond is opgekruld in een

lichte grijns. Ze zegt niets, maar dat hoeft ook niet. Ik weet op deze momenten, als het alleen zij en ik en niets of niemand anders is, dat ze echt, zielsveel van me houdt.

‘Wat ging er door je heen de eerste keer dat je me zag?’ vraagt ze. ‘Wat was het aan mij waardoor je me mee uit wilde vragen? En vertel me alles, zelfs de slechte gedachten.’

Ik lach. ‘Er waren geen slechte gedachten. Ondéúgende gedachten, misschien. Maar niet slecht.’

Ze grijnst. ‘Vertel me die dan ook maar.’

De kennismaking

Ik houd de telefoon tegen mijn oor met mijn schouder en knoop de rest van mijn overhemd dicht. ‘Ik beloof het, oma,’ zeg ik in de telefoon. ‘Ik vertrek vrijdag meteen vanuit mijn werk. We zullen er om vijf uur zijn, maar we moeten nu een beetje opschieten, ik moet gaan. Ik bel je morgen.’

Ze neemt afscheid en ik hang de telefoon op. Caulder loopt door de woonkamer met zijn rugzak over zijn schouder en een groene, plastic legerhelm op zijn hoofd. Hij probeert altijd de meest willekeurige accessoires mee te nemen naar school. Vorige week, toen ik hem op school afzette, was hij de auto al uit voordat ik merkte dat hij een holster droeg.

Ik ruk de helm van zijn hoofd en gooi hem op de bank. ‘Caulder, ga alvast in de auto zitten. Ik moet mijn spullen nog pakken.’

Caulder gaat naar buiten en ik verzamel alle papieren die over de bar verspreid liggen. Ik was nog lang na middernacht proefwerken aan het nakijken. Ik geef pas acht weken les, maar ik begin te begrijpen waarom er een lerarentekort is. Ik stop de stapel papieren in mijn map, stop die in mijn tas en ga naar buiten.

‘Geweldig,’ mompel ik zodra ik de verhuishwagen aan de overkant van de straat zie staan. Dit is de derde familie in minder dan een jaar die in dat huis komt wonen. Ik ben niet in de stemming om weer mensen te helpen verhuizen, zeker niet na slechts vier uur slaap. Ik hoop dat ze klaar zijn met uitladen als ik vanmiddag thuiskom, anders voel ik me verplicht om te helpen. Ik draai me om, doe de deur achter me op slot en loop snel naar de auto. Als ik de autodeur opendoe, zit Caulder er niet in. Ik kreun en gooi mijn spullen op de stoel. Hij kiest altijd de slechtste momenten om verstopperijtje te spelen; we zijn al tien minuten te laat.

Ik kijk naar de achterbank in de hoop dat hij zich daar verstoppt heeft, maar dan zie ik hem op straat. Hij lacht en speelt met een ander jongetje van zijn leeftijd. Dit is een pluspunt. Misschien zal een buurjongetje om mee te spelen hem wat vaker uit mijn buurt houden.

Ik wil zijn naam roepen als ik opnieuw naar de verhuishwagen kijk. Het meisje dat rijdt kan niet ouder zijn dan ik en toch rijdt ze de verhuishwagen zonder hulp achteruit de oprit op. Ik leun tegen mijn autodeur en besluit toe te kijken hoe ze dat ding om die tuinkabouters heen probeert te loodsen. Dit wordt interessant.

Ze bewijst al snel het tegendeel en staat in een mum van tijd op de oprit geparkeerd. In plaats van uit te stappen om haar parkeerkunsten te bekijken, zet ze de motor uit en draait haar raampje naar beneden, waarna ze haar been tegen het dashboard zet.

Ik weet niet waarom deze simpele handelingen me vreemd voorkomen. Intrigerend, zelfs. Ze trommelt met haar vingers op het stuur, gaat omhoog met haar hand, trekt aan haar haar en haalt haar paardenstaart los. Haar haar valt rond haar schouders en ze masseert haar hoofdhuid terwijl ze haar haar uitschudt.

Holy shit.

Haar blik valt op de jongens die op de straat tussen ons in spelen, en ik kan het niet helpen dat mijn nieuwsgierigheid de overhand krijgt. Is ze zijn zus? Zijn moeder? Ze ziet er niet oud genoeg uit om een

kind van die leeftijd te hebben, maar ik heb ook nog het nadeel dat ik het niet goed kan zien omdat ik helemaal aan de overkant sta. En waarom blijft ze gewoon in die verhuiswagen zitten?

Ik besef dat ik al een paar minuten sta te staren als er iemand in een Jeep naast haar parkeert.

‘Laat het alsjeblieft geen man zijn,’ fluister ik hardop tegen mezelf, hopend dat het geen vriendje is. Of erger nog, een echtgenoot.

Waarom kan mij dat eigenlijk iets schelen? Het laatste wat ik nu nodig heb is afleiding. Vooral van iemand die aan de overkant woont.

Ik haal opgelucht adem als de persoon die uit de Jeep stapt geen man is. Het is een oudere vrouw, misschien haar moeder. De vrouw doet haar autodeur dicht en loopt naar de huisbaas, die bij de ingang staat. Voordat ik mezelf kan tegenhouden, loop ik naar hun huis. Ik voel plotseling de drang om vandaag mensen te helpen verhuizen. Ik steek de straat over en kan mijn ogen niet van het meisje in de verhuiswagen afhouden. Ze kijkt naar Caulder en het andere jongetje en kijkt niet één keer mijn kant op. Ik weet niet wat het is aan haar dat me aantrekt. Die blik op haar gezicht... Ze ziet er verdrietig uit. En om een of andere reden vind ik dat niet leuk.

Ik sta onopgemerkt aan de passagierskant van de verhuiswagen door het raampje naar haar te staren, bijna in trance. Ik staar niet naar haar omdat ze aantrekkelijk is – wat ze zeker weten echt is. Het is die blik in haar ogen. De diepte. Ik wil weten wat ze denkt. Nee, ik moet weten wat ze denkt.

Ze richt haar aandacht uit het raam, zegt iets tegen de jongens en opent de deur om uit te stappen. Ik besef ineens dat ik er idioot uitzie als ik op haar oprit blijf staan staren. Ik kijk naar de overkant van de straat naar mijn huis en bedenk hoe ik daar kan komen zonder dat ze me ziet. Voordat ik de kans krijg om iets te doen, rennen Caulder en het andere jongetje om de verhuiswagen heen en botsen lachend tegen me op.

‘Ze is een zombie!’ schreeuwt Caulder nadat ik ze bij hun shirt heb gegrepen. Het meisje loopt ook om de verhuiswagen heen en ik

kan niet anders dan lachen. Ze houdt haar hoofd schuin en strompelt met gestrekte benen achter hen aan.

‘Pak ze!’ roep ik naar haar. Ze worstelen om te ontsnappen, dus verstevig ik mijn greep. Ik kijk naar haar op en we kijken elkaar aan.

Wów. Die ógen. Ze hebben de meest ongelooflijke kleur groen die ik ooit heb gezien. Ik probeer de kleur met iets te vergelijken, maar er schiet me niets te binnen. Het is zo’n unieke kleur, alsof haar ogen hun eigen kleurschakering hebben uitgevonden.

Terwijl ik haar eens goed bekijk bedenk ik dat ze niet de moeder van de jongen kan zijn. Ze lijkt van mijn leeftijd. Op z’n minst, misschien negentien of twintig. Ik moet haar naam te weten komen. Als ik haar naam weet kan ik haar Facebookpagina opzoeken en zien of ze vrijgezel is.

Jézus. Dit is het laatste wat ik nu nodig heb in mijn leven. Een verliéfdheid.

Ik voel dat ze weet wat ik denk, dus ik dwing mezelf om ons oog-contact te verbreken. De jongen gebruikt mijn moment van afleiding in zijn voordeel. Hij vecht zich los en slaat me met een denkbeeldig zwaard, dus ik kijk weer naar het meisje en playback ‘help’.

Zij gilt weer ‘Hersenen!’ en springt naar voren en doet alsof ze Caulder in zijn hoofd bijt. Ze kietelt hen tot ze in elkaar zakken op de betonnen oprit, dan staat ze weer op en lacht. Ze heeft rode wangen als ze me aankijkt en ze trekt een ongemakkelijke grimas, alsof ze zich plotseling schaamt. Haar ongemak verdwijnt even snel als het verscheen en wordt vervangen door een glimlach waardoor ik plotseling elk detail van en over haar wil weten.

‘Hé, ik ben Will,’ zeg ik en ik steek mijn hand naar haar uit. ‘Wij wonen aan de overkant.’

Ze legt haar hand in de mijne. Hij is zacht en koud, en op het moment dat ik mijn vingers om de hare sla, voel ik een schokgolf door me heen gaan bij het fysieke contact. Ik kan me de laatste keer dat een meisje zo’n effect op me had niet herinneren. Het moet mijn gebrek aan slaap van vannacht zijn.

Het aangrijpende einde van de Slammed-serie van Colleen Hoover, de #1 *New York Times*-bestsellerauteur van *It starts with us* en *It ends with us*.

Elk liefdesverhaal heeft twee kanten...

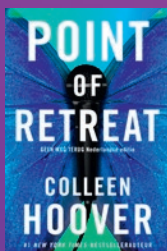
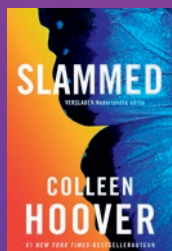
De liefde van Layken en Will heeft de zwaarste omstandigheden weten te doorstaan. Pas nu, na hun huwelijk, lijkt hun geluk perfect. Wanneer Layken blijft aandringen dat ze alles over hem wil weten, onthult Will voor het eerst zijn meest intieme gevoelens en gedachten. Hij vertelt over zowel de goede als de slechte momenten en doet enkele schokkende bekentenissen. Hun toekomst samen hangt af van hoe goed ze kunnen omgaan met het verleden...

‘Net zo briljant als *Slammed* [...] absolute poëzie.’ – Jamie McGuire,
New York Times-bestsellerauteur van *Prachtige ramspoed*

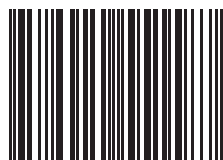

COLLEEN HOOVER is een TikTok-sensatie en de wereldwijde #1 *New York Times*-bestsellerauteur van onder meer *It starts with us* en *It ends with us*, *Slammed* en *Point of retreat*. Haar romans verschijnen sinds 2014 in het Nederlands. Wereldwijd zijn inmiddels al meer dan 20 miljoen boeken verkocht! Ook *This girl* is een boek zoals je van Colleen Hoover kan verwachten, met spanning, romance, sterke personages en verrassende plotwendingen.

Lees ook van Colleen Hoover:

ISBN 978 90 205 5158 7 NUR 302

9 789020 551587 >

www.zomerenkeuning.nl

Z&K